Počet zmínek: 1
Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Natálie Tichánková: Dvacet let u divadla mě zformovalo. Cesta nebyla vždy jednoduchá, ale teď jsem to konečně já

přejít na web, zobrazit sken

Online, Datum publikace: 23.10.2026 9:18, Datum importu: 23.10.2026 9:36, Zdroj: olomouc.cz, Autor: LENKA ŠŤASTNÁ, Periodicita: Denně, Provozovatel: olomouc.cz, Země: CZ, AVE: 4 500 Kč, GRP: 0,07, OTS: 5 870, Měsíční návštěvnost: 222 227, Celková návštěvnost: 182 695, RU/den: 5 870, RU/měsíc: 57 274

Natálie Tichánková patří mezi kmenové herečky Moravského divadla Olomouc. V příští sezoně to bude deset let, co do olomouckého angažmá nastoupila, přitom původně počítala jen s pár lety. Že se v Olomouci vyplatilo zůstat, potvrzuje i Cena Thálie, kterou získala začátkem října za roli Evy Perón v muzikálu Evita. V rozhovoru jsme si povídaly nejen o zisku významného ocenění, ale také o jejích začátcích, dvacetileté kariéře u divadla, úspěšné kapele i chvílích, kdy chtěla s divadlem nadobro skončit. Začátkem října jsi získala Thálii za roli Evity. Už jsi to stihla vstřebat? Na Thálii jsi byla nominovaná i loni, ale to jsi skončila v širší nominaci. Letos ses probojovala do užší trojice. Věřila sis, že mezi těmi třemi nominacemi můžeš získat Thálii právě ty? Ty jsi přitom hned po premiéře Evity v nadsázce říkala, že tu Thálii letos získáš… A když ses pak dozvěděla o nominaci, vzpomněla sis na to, cos po premiéře řekla? Že tu Thálii opravdu dovezeš? Co pro tebe osobně zisk Thálie znamená? Už sis ji doma vystavila? Je pravda, že Evita získala více nominací na Thálii. A je to úžasné v tom, že obecně se muzikály v Moravském divadle až tolik nedělají… Už dříve jsi prozradila, že před zkoušením jsi nikdy neviděla žádnou inscenaci Evity ani slavný film s Madonnou a znala jsi vlastně jen dvě písně – Don't Cry for Me Argentina a You Must Love Me. Plánuješ to někdy napravit, nebo si chceš Evitu uchovat takovou, jak jsi ji vytvořila? Role Evy Perón je pěvecky i herecky nesmírně náročná. V čem pro tebe byla největší výzvou? Ty jsi mi prozradila, že letos je to dvacet let, co jsi u divadla. Chtěla jsi vždycky být herečkou? Jaké byly tedy tvé divadelní začátky? A jak ses dostala do Moravského divadla? Protože, jak sama říkáš, příští rok tady budeš deset let... Jak vzpomínáš na své začátky v Moravském divadle? V současné době se objevuješ hned v několika inscenacích Moravského divadla – Evita, Chvilky, Hello, Dolly!, Splašené nůžky, Dokud nás lež nerozdělí… Každá z těch rolí je přitom úplně jiná. Je právě ta pestrost něco, co tě na herectví pořád baví? Ty kromě Moravského divadla jezdíš pravidelně hostovat i do Ostravy a Opavy. Není to náročné střídat takhle tři divadla a soubory? Myslíš, že ti zisk Thálie může profesně otevřít nějaké další dveře? Třeba přinést nabídky, ke kterým by ses jinak nedostala? Máš nějakou svou vysněnou roli, kterou by sis ráda zahrála, ale zatím nebyla příležitost? Když se ohlédneš za těmi dvaceti lety, byl někdy moment, kdy sis říkala, že s divadlem skončíš? Kdybys nebyla herečkou, kdyby ses tenkrát nedostala do Těšínského divadla, s kým bych se dneska bavila? Kdo by byla Natálie Tichánková? To je široký záběr. Hodně času věnuješ i kapele, v loňském roce vám vyšla druhá deska. Jak se ti daří skloubit život herečky, kdy jezdíš po třech divadlech, a do toho koncertovat a zkoušet s kapelou? Je pro tebe kapela určitým protipólem k divadlu? Přece jen na jevišti hraješ nějakou postavu, zatímco v kapele jsi sama za sebe… Kde v nejbližší době můžeme kapelu slyšet naživo? Chystáte třetí album, to je skvělé! Tak to se budeme těšit. A teď mi prozraď, chodíš sama do divadla jako divák? Nebo na to nemáš čas? Jak obecně ráda trávíš volný čas, když nejsi v divadle nebo se nevěnuješ kapele? Závěrem mi ještě řekni… když se podíváš na Natálku, která před dvaceti lety v divadle začínala, a na Natálku, která dnes stojí na jevišti s Thálií v ruce – v čem je podle tebe největší rozdíl?

Natálie Tichánková patří mezi kmenové herečky Moravského divadla Olomouc. V příští sezoně to bude deset let, co do olomouckého angažmá nastoupila, přitom původně počítala jen s pár lety. Že se v Olomouci vyplatilo zůstat, potvrzuje i Cena Thálie, kterou získala začátkem října za roli Evy Perón v muzikálu Evita. V rozhovoru jsme si povídaly nejen o zisku významného ocenění, ale také o jejích začátcích, dvacetileté kariéře u divadla, úspěšné kapele i chvílích, kdy chtěla s divadlem nadobro skončit. Začátkem října jsi získala Thálii za roli Evity. Už jsi to stihla vstřebat? Abych řekla pravdu, ještě ne úplně. Moje tělo to tak trochu popírá a nechce si připustit, že to třeba není jen sen. A taky bylo během uplynulého týdne tolik povinností, že se zatím moc nedostalo ani na oslavy. Na Thálii jsi byla nominovaná i loni, ale to jsi skončila v širší nominaci. Letos ses probojovala do užší trojice. Věřila sis, že mezi těmi třemi nominacemi můžeš

získat Thálii právě ty? Absolutně ne. Já myslím, že v tomhle si člověk nemůže s jistotou věřit. To víš, že jsem si to moc přála, ale říkala jsem si, že je v tom zahrnuto tolik okolností a lidí, že rozhodně nemůžu být v klidu. Takže jsem se spíš nechala vést a překvapit. Přála jsem si to, ale do poslední chvíle jsem nevěřila, že by to fakt mohlo vyjít. Ty jsi přitom hned po premiéře Evity v nadsázce říkala, že tu Thálii letos získáš… To bylo opravdu z legrace. Bavili jsme se s uměleckým šéfem opery a operety Jirkou Přibylem a on mi gratuloval k premiéře. Někdo z kolegů to ocenění naťuknul a já jsem řekla: "Jirko, tak já ti tu Thálii dovezu." Všichni jsme se zasmáli a dokonce z toho existuje video, protože tuším, že Lucka Kaucká hned zahlásila: "Já to musím zvěčnit, protože jestli to bude pravda, tak se to bude dobře prodávat." (smích) Takže možná ještě někde v kuloárech visí video, kde z legrace říkám tuhle větu. Tehdy to bylo opravdu jen moje skryté přání a rozhodně jsem si nemyslela, že by se mohlo stát skutečností. A když ses pak dozvěděla o nominaci, vzpomněla sis na to, cos po premiéře řekla? Že tu Thálii opravdu dovezeš? V první řadě jsem vůbec nemohla uvěřit, že je to pravda. Že se to vůbec děje, že si sednu k tomu stolu, že tam budu a bude se rozhodovat. A pak jsem si samozřejmě vzpomněla i na to video, protože pár komentářů na jeho konto přišlo od mých kolegů. A řekla jsem si: "Tak to už mi nedá, teď už ji musím dovézt, když jsem to slíbila!" (smích) Ale samozřejmě pro to člověk nemůže nic udělat. Foto: Jana Pertáková Co pro tebe osobně zisk Thálie znamená? Nechci říct, že je to vrchol, protože po vrcholu přichází vždycky pád a ten já nechci. (smích) Pro mě je to spíš takový milník. Ocenění mojí dlouholeté práce. Je to hnací motor jít dál, makat víc a nechat se překvapit dalšími rolemi a příležitostmi. Ale rozhodně je to nádherná cena a největší divadelní ocenění u nás. Takže možná, až se budu doma s Thálií tulit, dojde mi, že ji fakt mám. Už sis ji doma vystavila? Ještě ne, protože David Gerneš (ředitel Moravského divadla a Moravské filharmonie, pozn. red.) mě oslovil, jestli by Thálie nemohla na chvíli být v čestné vitrínce ve foyer Moravského divadla. A myslím si, že je to krásný nápad, protože Evitu nevnímám jenom jako moje osobní ohodnocení, ale jako práci nás všech. Myslím si, že si zaslouží chvíli pobýt v divadle. Je pravda, že Evita získala více nominací na Thálii. A je to úžasné v tom, že obecně se muzikály v Moravském divadle až tolik nedělají… Ano, my vůbec nejsme muzikálové divadlo. Nemáme na to dostatečné technické vybavení ani personál. Jsou tady tři umělecké soubory, ale muzikál mezi nimi není. O to větší radost mám, že naše olomoucká Evita obstála vedle velkých muzikálových produkcí a divadel, která mají pro tento žánr úplně jiné podmínky. Moc si vážím toho, že naše inscenace stála odborné porotě za zhlédnutí a povšimnutí. Je to velká věc nejen pro mě, ale i pro divadlo a Olomouc. A přiznám se, že mi to celé ještě pořád úplně nedochází. Už dříve jsi prozradila, že před zkoušením jsi nikdy neviděla žádnou inscenaci Evity ani slavný film s Madonnou a znala jsi vlastně jen dvě písně – Don't Cry for Me Argentina a You Must Love Me. Plánuješ to někdy napravit, nebo si chceš Evitu uchovat takovou, jak jsi ji vytvořila? V plánu to teď rozhodně nemám. Kdybych se někdy toulala po West Endu nebo na Broadwayi a zrovna by tam Evitu hráli, tak bych ze zvědavosti možná šla. Ale zatím si ji chci nechat takovou, jaká vznikla ve mně. Role Evy Perón je pěvecky i herecky nesmírně náročná. V čem pro tebe byla největší výzvou? Výzvou je už samotný muzikál, protože je celozpívaný. Třeba písnička Buenos Aires přichází hned na začátku a kombinuje poměrně náročný tanec se zpěvem. Je to určitě náročnější na fyzičku. Vlastně jsem ale ani nečekala, jak dobře se v té roli budu cítit. Od první chvíle na jevišti si hraní moc užívám. Potím krev, pláču opravdové slzy, ale zároveň mě to nesmírně baví. (smích) Muzikál má i hodně exponované pasáže, spoustu disharmonických a disonančních míst. Já tomu říkám intonační cvičení. (smích) Pro někoho, kdo se v hudbě tolik neorientuje, to může být někdy náročné na poslech a může si říkat: Co to vlastně je? Andrew Lloyd Webber ale podle mě geniálně pracuje s hudbou, která vás příběhem krásně vede a pomáhá vám prožívat všechny jeho zvraty. Evita je chvíli protivná, protože zpívá hodně exponovaně, chvíli vás dojímá, chvíli ukazuje svou křehkost a jindy je z ní skoro politická agitátorka. To dílo je podle mě mistrovsky napsané právě v tom, že se jím můžete nechat vést a postupně objevovat všechny její polohy. Ty jsi mi prozradila, že letos je to dvacet let, co jsi u divadla. Chtěla jsi vždycky být herečkou? Ne, chtěla jsem být zpěvačkou. Ale úplně nejdřív jsem chtěla být astronomkou, protože mě fascinoval vesmír. V momentě, kdy jsem pochopila, že musím jít studovat matfyz, tak jsem to vzdala, protože fyzika a matika mí kamarádi zrovna nebyli. (smích) Jaké byly tedy tvé divadelní začátky? Vzniklo to vlastně velmi spontánně. Já jsem fakt zpívala odmalička a mám i spoustu krásných historek z dětství. Třeba když jsem ve dvou letech probudila celý autobus na cestě do Španělska, a to už v pět hodin ráno, tím, že jsem začala sama od sebe zpívat "Vyletěla holubička ze skály". Místo toho, aby mě proklínali, mi ještě zatleskali. Tak to byl můj start kariéry. (smích) Chodila jsem na základní uměleckou školu v Havířově. Moje původní učitelka zpěvu odešla na mateřskou a přišla nová učitelka, moje nynější kamarádka Lucka Bergerová. Ta působila v Těšínském divadle a zeptala se mě, jestli nechci zkusit konkurz do muzikálu Nebe na zemi od Voskovce a Wericha. Zkusila jsem to a tam jsem přičichla k divadlu. Říkala jsem si, že mě to moc baví, ale že budu dělat jenom muzikály, protože si nedokážu představit, že bych dělala jen činohru bez hudby. No a vidíš, příští rok to bude deset let, co jsem tady v činohře. (smích) Má to ještě jednu krásnou historku. Lucka Bergerová byla tehdy nominovaná na Thálii za Báthoryčku v Těšínském divadle a pozvala mě do **Národního divadla**, abych jí držela palce. Poprvé jsem tak seděla na Cenách Thálie, nahoře na galerii, a ona cenu vyhrála. Letos seděla dole ona a vyhrála jsem ji já. Objala mě a řekla, že je úžasné, jak se ten kruh uzavřel. Lucka má velkou zásluhu na tom, že mi tehdy řekla, jestli nechci divadlo zkusit. Stejně tak mi potom, když mě to chytlo, řekla, že se otevírá muzikálové herectví a jestli nechci zkusit přijímačky na JAMU. Začínala jsem tedy v Těšínském divadle, kde jsem potom ještě hostovala v Mamzelle Nitouche a Žebrácké opeře. Pak jsem šla na školu a začala hostovat. Chtěla jsem být na volné noze, abych nabrala co nejvíc zkušeností. Hostovala jsem v Městském divadle Brno, **Národním divadle moravskoslezském**, kde působím pořád, ve Slováckém divadle, v Divadle Palace v Praze, u Bolka Polívky v Brně, v Huse na provázku a v Hudebním divadle Karlín. Když to

tak vyjmenuju, skoro se divím, že jsem si mezi tím vším stihla taky vybalit kufry. (smích) A to jsem možná ještě na něco zapomněla. A jak ses dostala do Moravského divadla? Protože, jak sama říkáš, příští rok tady budeš deset let... Přestěhovala jsem se z Ostravy už podruhé do Prahy, protože jsem si řekla, že půjdu tam, kde je nejvíc příležitostí. A ani ne po dvou měsících, co jsem se nastěhovala, přišla nabídka, že je tady konkurz na hostování do Rodinné slavnosti. Řekla jsem si, že chci být přesně ten muzikálový herec, který poruší to stigma, že umíme jenom tančit a zpívat, ale neumíme hrát. Dostala jsem se na hostování a na jeho základě mi umělecký šéf nabídl stálé angažmá. Tenkrát jsem si říkala, že to vezmu na dva tři roky "na vyučenou", protože na volné noze tolik krásných rolí jen tak mít nebudu. No a příští rok už tady budu desátým rokem. Jak vzpomínáš na své začátky v Moravském divadle? Ty byly nádherné! Mám vzpomínky na role, které bych si na volné noze v tak krátké době asi nezahrála. Moje první hra byl můj srdcový Cyrano z Bergeracu s Péťou Kubesem po boku. To byl opravdu zážitek! Stát na jevišti a učit se od takového pana herce, jakým pro mě Petr je, byla nejúžasnější startovací čára, jakou jsem si tady mohla přát. Pak samozřejmě vzpomínám na Taťánu v Evženu Oněginovi, Maryšku v Postřižinách, naši automobilovou závodnici Elišku Junkovou… Je toho spousta a už musím normálně lovit v paměti, co všechno jsem tady hrála. (smích) Dostala jsem za poměrně krátkou dobu spoustu krásných a velkých rolí. A právě za takové příležitosti jsem opravdu vděčná. V současné době se objevuješ hned v několika inscenacích Moravského divadla – Evita, Chvilky, Hello, Dolly!, Splašené nůžky, Dokud nás lež nerozdělí… Každá z těch rolí je přitom úplně jiná. Je právě ta pestrost něco, co tě na herectví pořád baví? Rozhodně ano. Nesnáším stereotypy! Kdybych nemohla dělat tuhle práci, nedokážu si představit, že bych někam chodila do práce od osmi do pěti. Mě pestrost a možnost pořád objevovat něco nového nesmírně nabíjejí. Nutí mě to poznávat a učit se nové věci. Vystupovat z vlastní komfortní zóny. Miluju výzvy a změny. Jsem hodně dynamický člověk a přesně tohle mám na své práci ráda. Každý večer můžu být někým jiným, a přitom díky tomu víc poznávat sama sebe. Ty kromě Moravského divadla jezdíš pravidelně hostovat i do Ostravy a Opavy. Není to náročné střídat takhle tři divadla a soubory? Všechno je to na O, takže se to dobře pamatuje. (smích) Myslím si, že v novém souboru je člověk vždycky tak trošku v pozoru. Ne že by se víc snažil, ale musí si obhájit svou pozici, dokázat, že tam má právo stát a hrát zrovna on před souborem, který je tam doma. Není to taková ta automatická jistota, že se všichni známe. Já ale poznávání nových lidí a příležitostí miluju. Hostování nás herce může posouvat, protože se učíme fungovat v novém prostředí a vedle jiných osobností. Díky tomu na sobě můžeme víc pracovat, než když zůstáváme v takové té své jisté bublině. Myslíš, že ti zisk Thálie může profesně otevřít nějaké další dveře? Třeba přinést nabídky, ke kterým by ses jinak nedostala? Já doufám, že ano. Moc si to přeju a jsem zvědavá, jaké příležitosti mě čekají. Byla bych ráda, kdyby si mě díky tomu všimli i lidé, ke kterým moje práce zatím třeba nedolehla. Olomouc, Ostrava nebo Opava jsou krásná místa, ale z Prahy na ně někdy není úplně vidět. (smích) Tak třeba se teď otevřou dveře, které by jinak zůstaly zavřené. Máš nějakou svou vysněnou roli, kterou by sis ráda zahrála, ale zatím nebyla příležitost? Asi vlastně nemám. Kdysi dávno, právě když Lucka Bergerová získala ocenění za Báthoryčku, jsem si říkala, že tu bych si jednou chtěla zahrát. Je to velmi zajímavý a rozporuplný příběh hlavní ženské hrdinky. Po letošních Thálií jsem nad tím ale přemýšlela a došlo mi, že teď žádnou konkrétní vysněnou roli nemám. Moc se ale těším, že zase přijde nějaká, která se vysněnou může stát. Když se ohlédneš za těmi dvaceti lety, byl někdy moment, kdy sis říkala, že s divadlem skončíš? Takových momentů bylo hodně. Tahle branže je nesmírně tvrdá a přináší i spoustu nepříjemných věcí, třeba zákulisní boje nebo intriky. Když je o práci takový zájem, konkurence je velká a každý se snaží najít své místo, může to být někdy opravdu intenzivní. Mnohokrát jsem si říkala, že na to nemám povahu ani žaludek a že mi to za tu cenu nestojí. Že možná miluju divadlo, ale nemusím za každou cenu milovat všechno, co se kolem něj děje. Ale vždycky díkybohu zvítězila láska ke kumštu a pocit, že je to moje poslání a něco, co mě bytostně naplňuje. Ty těžké chvíle mě nakonec taky formovaly. Naučily mě víc poznat samu sebe, svoje hranice a to, co už si do života nechci pouštět. Za všechny ty lekce jsem dnes nesmírně vděčná. A myslím si, že Thálie přišla v nejlepším možném momentu, protože dnes už jsem oproti dřívějšku připravená ji "ustát". Nejen jako ocenění, ale i se vším, co může přinést. Kdybys nebyla herečkou, kdyby ses tenkrát nedostala do Těšínského divadla, s kým bych se dneska bavila? Kdo by byla Natálie Tichánková? Dobrá otázka. Kdyby o tom rozhodoval můj táta, tak zubařkou. (smích) Já si myslím, že bych musela nějak fungovat s lidmi. Po škole jsem se kromě JAMU hlásila na novinařinu, psychologii a zubařinu. To je široký záběr. To je. (smích) Ale těžko říct, upřímně. Možná bych pracovala s lidmi, protože psychologie je mi blízká. Taky mě vždycky bavilo psát, takže bych možná dělala to, co děláš ty. Sama jsem si několikrát kladla otázku, co by se stalo, kdybych nedej bože přišla o hlas. A na tuhle otázku opravdu nemám odpověď. Zpěv a divadlo jsou tak velkou součástí mého života, že si tu představu ani nechci příliš rozvíjet. Asi bych byla hodně smutná. Takže ti vlastně neodpovím. Natálie Tichánková & 4GOOD Foto: Tereza Fuková Hodně času věnuješ i kapele, v loňském roce vám vyšla druhá deska. Jak se ti daří skloubit život herečky, kdy jezdíš po třech divadlech, a do toho koncertovat a zkoušet s kapelou? Je to náročné. Vést kapelu a do toho mít hlavní pracovní pozici někde jinde je časově a celkově velmi náročné. Obzvlášť, pokud chceš, aby kapela rostla a někam se posouvala. Jsou kolem toho drobnosti, které si lidi ani neuvědomí – od byrokracie a skládání přes nahrávání písní na portály až po výrobu plakátů, organizaci koncertů nebo merch. To kvantum práce tě pak dokáže snadno zahltit. Člověk si někdy představuje, že kapela znamená hlavně stát na pódiu a zpívat. Jenže než se na to pódium dostaneš, musíš odpracovat spoustu věcí, které nejsou vůbec vidět. Jsem ale nesmírně šťastná, že jsem do toho šla a riskla to. V dnešní době je začínat s autorskou tvorbou, pokud nemáte mecenáše nebo kontakty, opravdu velmi těžké. A jsem fakt ráda, že se mi do kapely podařilo nahrnout tu správnou partu srdcařů, kteří do toho dávají svůj čas, energii a kus sebe. Pomáhá nám už i manažerka a budu doufat, že budeme všichni společně táhnout za jeden

provaz co nejdéle a dotáhneme to co nejvýš. Je pro tebe kapela určitým protipólem k divadlu? Přece jen na jevišti hraješ nějakou postavu, zatímco v kapele jsi sama za sebe… Je nádherný pocit přijít před lidi a zpívat jim něco osobního. A ještě krásnější je vidět, že se s tím někdo ztotožní a že ho zasáhne naše hudba, slova nebo to, co děláme. Obzvlášť poslední album Světlo & Stíny je pro mě taková hudební terapie a obrovské sdílení pocitů a zkušeností. V kapele se cítím jako doma. Nesmírně si vážím toho, že můžu být na jevišti sama sebou a že děláme vlastní věci, které vznikly z našich zkušeností, duše a srdce. A že to není fake. Kde v nejbližší době můžeme kapelu slyšet naživo? Dobře se ptáš. V pátek 13. listopadu budeme v Jazz Tibet Clubu křtít naše první vinylové album. Díky lidem, kteří nás podpořili na HitHitu, se nám podařilo vybrat peníze na jeho výrobu a teď to s nimi chceme oslavit. Ale nebude to jen o vinylu. Zároveň představíme nový singl a videoklip Něco nám pořád schází z našeho chystaného alba. Takže přijďte, bude to stát za to. Chystáte třetí album, to je skvělé! Je to paráda. My už ho vlastně máme, teď ho budeme postupně pouštět ven. My jsme takoví… nebo spíš já jsem takový "magor", protože současně s albem Světlo & Stíny vznikalo další album. Takže my to děláme hezky na přeskáčku. Já jsem megaloman a řekla jsem, že když zbyly písně, které se třeba nepoužily na Světlo & Stíny, musíme je někam dát. (smích) Takže se k nim dopsaly další a vznikly dva protipóly. Myslím si, že je to taková černá a bílá, produkčně rozhodně. Tak to se budeme těšit. A teď mi prozraď, chodíš sama do divadla jako divák? Nebo na to nemáš čas? To je dobrá otázka. Nedávno jsem byla na premiéře Obyčejné holky od Lucky Bílé v Praze, kam mě pozvala moje kolegyně a kamarádka Markétka Schimmer Procházková, která tam hrála. Já ráda chodím do divadla jako divák, protože jsem největší fanoušek. Svým kolegům, ať už se známe, nebo ne, nesmírně fandím. Takže mě podle mě chcete mít v publiku, protože když se směju, jde to fakt slyšet. (smích) Bohužel na divadlo jako divák nemám tolik času. A když už mám volno, někdy chci dělat něco úplně jiného než zase jít do divadla. Jak obecně ráda trávíš volný čas, když nejsi v divadle nebo se nevěnuješ kapele? Je to různé, ale snažím se dělat věci, které mě dobíjejí. Hraju golf. Miluju wellness a saunu, miluju hory. Z těch větších, které máme relativně blízko, mám asi nejraději Fatru. Hory mě fascinují, protože si tam člověk uvědomí, jak jsme vlastně malí. A někdy si jen s partnerem pustíme film a neděláme vůbec nic. Jsem ale hodně společenský člověk a jsem i rodinně založená, takže miluju trávit čas se svými blízkými a přáteli. To mě svým způsobem taky dobíjí. A protože na ně bohužel v tom časovém presu nemám tolik času, vážím si každé chvíle, kdy se vidíme. Závěrem mi ještě řekni… když se podíváš na Natálku, která před dvaceti lety v divadle začínala, a na Natálku, která dnes stojí na jevišti s Thálií v ruce – v čem je podle tebe největší rozdíl? To je hodně dobrá otázka, to si musím promyslet… Myslím si, že Natálka před dvaceti lety byla hodně natěšená, naivní a křehká holka. Šla si za svým snem a věřila, že když člověk něco dělá srdcem a opravdu se snaží, nemůže to přece dopadnout špatně. Jenže cesta byla mnohem složitější, než jsem si tehdy dokázala představit. Stálo mě to spoustu zkušeností a nebylo to vždycky jednoduché. Ale právě to mě zformovalo v ženu, která dnes mnohem víc ví, kým je. Byl to můj sen, ale teď jsem to já. Cítím se teď nejlépe, jak jsem se kdy cítila. Už to není jenom o tom žít pro ostatní nebo dělat něco tak, jak by se mělo. Teď jsem to konečně já.

23.10.2026 09:40:30 Reklama

UP BUSINESS CAMP KONFERENCE O CESTĚ K ÚSPĚŠNÉMU PODNIKÁNÍ

BRAND

12 / 11 / 26 PEVNOST POZNÁNÍ

BUDOVÁNÍ BRANDU A OCHRANA ZNAČKY — UPBC.CZ

Natálie Tichánková patří mezi kmenové herečky Moravského divadla Olomouc. V příští sezoně to bude deset let, co do olomouckého angažmá nastoupila, přitom původně počítala jen s pár lety. Že se v Olomouci vyplatilo zůstat, potvrzuje i Cena Thálie, kterou získala začátkem října za roli Evy Perón v muzikálu Evita. V rozhovoru jsme si povídaly nejen o zisku významného ocenění, ale také o jejích začátcích, dvacetileté kariéře u divadla, úspěšné kapele i chvílích, kdy chtěla s divadlem nadobro skončit.

Začátkem října jsi získala Thálii za roli Evity. Už jsi to stihla vstřebat?

Abych řekla pravdu, ještě ne úplně. Moje tělo to tak trochu popírá a nechce si připustit, že to třeba není jen sen. A taky bylo během uplynulého týdne tolik povinností, že se zatím moc nedostalo ani na oslavy.

Na Thálii jsi byla nominovaná i loni, ale to jsi skončila v širší nominaci. Letos ses probojovala do užší trojice. Věřila sis, že mezi těmi třemi nominacemi můžeš získat Thálii právě ty?

Absolutně ne. Já myslím, že v tomhle si člověk nemůže s jistotou věřit. To víš, že jsem si to moc přála, ale říkala jsem si, že je v tom zahrnuto tolik okolností a lidí, že rozhodně nemůžu být v klidu. Takže jsem se spíš nechala vést a překvapit. Přála jsem si to, ale do poslední chvíle jsem nevěřila, že by to fakt mohlo vyjít.

Ty jsi přitom hned po premiéře Evity v nadsázce říkala, že tu Thálii letos získáš…

To bylo opravdu z legrace. Bavili jsme se s uměleckým šéfem opery a operety Jirkou Přibylem a on mi gratuloval k premiéře. Někdo z kolegů to ocenění natuknul a já jsem řekla: "Jirko, tak já ti tu